

λιχτεί ὁ ἀγώνας μας καὶ νὰ προκόψῃ. Ποιά εἶναι αὐτὰ τὸ εἶπε σὲ περασμένο φύλλο καὶ ὁ Κριτικὸς τοῦ Νουμᾶ. Εἶναι ὁ φανερὸς ἀγώνας καὶ ὁ ΛΑΟΣ. Στὸ λαὸ ἀνήκει κίβλας ἢ γλώσσα πού θέλουμε νὰ τὴν ἀνεβάζουμε σὲ γραφτὴ γλώσσα τοῦ ἔθνους. Σήμερα παρασύρθηκε καὶ στόνομα τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδας καταδίκασε μονάχος του γιὰ πολλὰ χρόνια τὴν πολιτιστικὴν του ἐξέλιξιν, καταδίκασε τὸ ἔθνος νὰ γυρίσῃ πρὸς τὰ πίσω τὴν πλώρη του. Ὁμως μέσα στὴ ροὴ τοῦ χρόνου οἱ πλάνες τῆς σιγμῆς μένουνε σιγμῆς. Τὸ φῶτισμα τοῦ ἴδιου τοῦ λαοῦ μπορεῖ μονάχα νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα του. Στὸ φῶτισμα τοῦ λαοῦ λοιπὸν εἶναι καὶ ὁ ἀγώνας γιὰ κείνους ἀπὸ τοὺς δημοτικιστὰς, πού νοιώθουνε πῶς τὸ ζήτημά μας εἶναι δεμένο μαζί με τὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνάπτυξιν τοῦ τόπου. Ὁ λαός, ὅχλος σήμερα, σέρνεται στὸ ἄρμα τοῦ κρητικῶ ἀνορθωτῆ. Ὁμως, ἔπως ἢ ἀπογοήτεψη ἀπὸ τὸ ἄστρο του ἐν ἄρρησε νάρθει στοὺς δημοτικιστὰς, ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ προβάλλῃ καὶ στὰ μάτια τοῦ λαοῦ. Πλατεῖα λαϊκὰ στρώματα θὰ γυρέψουνε τὸν ἀρχηγό τους. Ποιὸς θὰναι αὐτός, ὁ κ. Ζαβιτσιάνος, ὁ κ. Παπαναστασίου ἢ ἄλλος, εἶναι ἀδιάφορο. Πραγματικὸς θμως ἀρχηγός τους θὰ γίνῃ ἐκεῖνος πού θὰ νοιώσῃ πῶς λαϊκὰ συμφέροντα δὲν ὑποστηρίζονται μονάχα με τὸ κυνήγημα τῆς εὐνομίας τοῦ Στέμματος καὶ τῆς πλουτοκρατίας, μὰ με δυνατῆ, συνειδητῆ ἀντίθεσιν ἐναντίον σὲ αὐλικὰς καὶ πλουτοκρατικὰς κυβερνήτας, ἐκεῖνος πού θὰ νοιώσῃ πῶς πολιτικὴ ἀνορθωσις δὲ γίνεται με τὸ κόλλημα στὴν ἀρχή, μὰ με τὸ κόλλημα σὲ ἀρχὲς πῶς καθαρὰς ἀπὸ τίς ἀρχὲς τοῦ σημερινοῦ φιλελεύτερου κόμματος καὶ τῆς δμάδας τῶν κοινωνιολόγων. Κ' ἴσως ὁ Ἀναμενόμενος τοῦ ὀραματιστῆ ποιητῆ—ἥρωα νὰ εἶναι κείνος πού θὰ σηκωθεῖ ἐπαναστάτης ἐναντίον τοῦ σημερινοῦ κράτους, ἐκεῖνος πού θὰγωνιστεῖ νὰ κυριέψῃ τὴν ἀρχὴ ὅχι στέκοντας ἀπάνω ἀπὸ τίς τάξεις τοῦ ἔθνους, καθὼς οἱ σημερινοὶ ἀνορθωτῆς, μὰ στόνομα μιᾶς τάξης μοναχά, τῆς πλαταιᾶς τάξης τοῦ λαοῦ. Καὶ μόνο ἢ τάξιν αὐτὴν θὰ ἐπιβάλλῃ τότε καὶ τὴν φυσικὴν τὴν γλώσσαν, γιὰτὶ δική τῆς εἶναι ἢ γλώσσα αὐτῆ, ἔπως δική τῆς εἶναι καὶ ἢ ζωὴ πού μέλλεται.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΥΠΩΘΟΥΝ

ΤΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΒΑΖΟΥ
(Θὰ χρειαστοῦν 500 δρ. γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας τόμος ἀπὸ 10—12 τυπογραφικὰ φύλλα).
Περασμένες συντρομιές Δρ. 142
Κ. Κορθαῖος » 10
Γ. Κοντοστάνας (Μόναχο) » 5

Δρ. 157

ΕΘΝΙΚΟΣ ΘΟΥΡΙΟΣ

(Ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς 25 τοῦ Μάρτη 1911)

Λαέ, πού ὕμνεῖς τὴ λευτεριά, μεθὲς καὶ τὴ γιορτάξεις, καὶ εἶν' ὁ ὕμνος σου ἀερόλογα καὶ κόμπασμα ἢ γιορτῆ σου, ἀνέβα ἀπ' τὰ τριστότιδα πού κοίτεσαι καὶ ρυάξεις καὶ ἔβγα στοῦ Μάρτη τὸ ἠλιοφῶς νὰ μετροῦθῇ ἢ ντροπῆ σου. Καὶ με τὸ χέρι στὴν καρδιά, ρίξε τὸ μάτι γύρα, βιάσε τὰ ἔργα πού ἔπραξες στῆς ἱστορίας τὸ ζῆνι, νοιώσε τὸ ψέμμα πού κρατεῖς, τὴ νέκρα πού ἔχεις μοῖρα, τὴν καταφρόνια ἀρίφρητη καὶ τὴ σοφία τὴ λίγη.

Τώρα τὰ λούλουδα ἂν σκορποῦν μιᾶς εὐωδίας τὸ πνεῦμα καὶ ἂν κίμπους, ἢ ἀνοιξή, κορφές καὶ πλάγια πρασινίζει, καὶ ἂν πλημμυρίζει ἐδῶ ἢ χαρὰ καὶ βράζει τ' ἄλτιο αἶμα, καὶ ἂν τρέμει ὀλόχευσο ἕνα φῶς πού καὶ τὸ νοῦ ποτίζει, ἐσὺ γλιστρᾶς ἀσίνευδα στῶν τάρταρων τὴν πίσσα καὶ ἔπου χαράζει ἀχτίδα μιά, τ' ἀνάθεμά σου ὑψώνεις, οἱ σοφιστάδες σοῦ κεντοῦν τὴν ἀνομή τους λύσσα, τ' ἄσπρο γιὰ μαῦρο δέχεσαι καὶ ἄδικο χέρι ἀπλώνεις.

Λαέ, πού ὕμνεῖς τὴ λευτεριά καὶ λευτεριά δὲν ἔχεις, στὸν Τροικοκράτη σου ραγιάς δοῦλος στὸ Λογοκόπο, πού ἀπὸ τὴ μύτη σὲ τραβοῦν καὶ ἀλαλιασμένους τρέχεις ἄβουλος καὶ ἀκυβέρνητος, με δίχως νοῦ καὶ τρόπο, πῶς σάβεις λίαν ἀμέτρητο γιὰ σὲ τὸν ἴδιο, μάθε, ἀναγοήσου, ξύπνησε καὶ νοιώσε τὴ σκληριὰ σου, καὶ ἂν τὴν ἀλήθεια δὲ βυστῆς μήτε νὰ ἴδῃς μακριάθε τὴ θέλησὶ σου ἀνάγκασε καὶ φρονιάξῃ τῆς Σπίσου!

Στάσου, καὶ μὴν κατηγορεῖς μες τοῦ Κασοῦ τὴ σάλα. — ἢ φλόγα μας ἢ ἀθάνατη δὲν εἶναι νὰ πεθάνῃ, τὸ καρποφύλλι ἀκόμα ἔῃ, δὲ λησιμονήθῃ ἢ πάλια, ναὸς ἢ Ἰδέυ πού ἔκλεισε καὶ τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι. . . ἢ Ἑλλάδα ἀπλώσεται μετρητὰ μεστή, καινούρια, πλάνη τὴ δύναμή σου ρέθμισε, λαέ, ντύσου τὸ χρέος, εἶμι ψηλά πρὸς τὴ ζωὴ καὶ χόρτασε τὸ μάννα. ν' ἀνθίσῃ ἀκέρια ἢ λευτεριά καὶ ἢ ἥλιος νὰ λάμπῃ νέος.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΧΑΡΑΜΑΤΑ

Στὰ κοπάδια τοῦ Μιστριώτη

Πέρασ' ἢ σὺγγλοση. Ἀγιά, κωνηγημένα τώρα Ἄε' τὴ νοτιὰ τοῦ σίννερα χέινονται μετ' σπᾶ θάμη, καὶ τρεμοφέγγουσε ὄχρᾶ, μισοζορημένα τᾶσσεα. Ἀγοσταλάζουν τὰ κλαδιά, στοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρη. Πού φουσκωμέν' ἀπ' τὴ βροχὴ τὴν ἄσας τ' ὄλη νόχτα Ὀμοκυλάει σέρνοντας, κίμας καὶ δειντροζώρημα Πού ἀφῶσ' ἀπ' τίς ὄχτες του. Καὶ κίλου κίπ' ἀλάργα Σάν κουρασιμέν' ἀπ' τῆς νοχτᾶς τὸ σίλαγο ἢ Φύσι.

Ἀγομαζάει, ἀφίνοντας σὰ χιδοὶ νὰ γλιστρήῃ Ἄπ' τοῦρανοῦ τὴ θολοσιὰ, στοὺς κίμους καὶ στὰ δίσση, Ἄμυξ' ἀγνήν ἢ ἀλαμπή, Μὲ νά, λαλοῦν τᾶηδόνια

Καὶ κάποια φέγγ' ἀφρόλεφα, ξεσέρνονται σὰ χουόδια Βαθιά πρὸς τὴν Ἀνατολή. Κι ὁ, τῆς Ζωῆς σὲ λίγο Τὸ Φῶς θὰ λάμπῃ μαγικὸ διώχοντας τὰ σκοτάδια.

Σάμο. Μάρτης 1911. ΣΤΕΦΟΣ ΓΕΡΜΑΣ